

DE BEGRAFENIS

Speciaal Rechercheur Chau

SPECIAAL RECHERCHEUR CHAU

De Begrafenis

Auteur: Kees van der Wal

Omslagontwerp: Kim Khanh

BOEK # 10

COZY CRIME

Politieroman

Fictie

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
door middel van druk, fotokopie, geautomatiseerde
gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.

Copyright © 2024 Walkees

Proloog

Het was een trieste aanblik, op de algemene begraafplaats in Voorburg, en niet alleen vanwege de gure wind die over de begraafplaats woedde.

Drukker was het nog nooit geweest, op deze begraafplaats. Dat het zo druk was kwam vooral omdat iedereen van het politiekorps Voorburg en het hoofdkantoor in Den Haag aanwezig was. Ook vanuit de oude dorpskern was de belangstelling enorm.

Wie had op dat moment kunnen denken, dat deze dag, en deze gelegenheid, het begin zou worden van een ongelooflijk zware en moeilijke zaak, voor het rechteam van Voorburg. Ondanks alle emoties werd iedereen, zelfs al voor de begrafenis, tot hun plicht geroepen.

Hoe vreselijk, en hoe zwaar de burgemeester het ook heeft; hij moet de begrafenis onderbreken. Het brengt allemaal veel beroering onder de bevolking, nu ook nu, na een bijna mislukte Sinterklaasviering, ook het komende Kerstfeest in gevaar komt. Verder onderzoek is direct noodzakelijk, maar de dagen die volgen, maken al snel duidelijk dat het team weer te maken heeft met een bijzonder complot. Het zal resulteren in meerdere moorden, en een wel heel bijzondere rol in deze zaak, voor Speciaal Rechercheur Chau, en haar hond, Meow.

1.

Er heerste volledige stilte in de briefingruimte van het politiebureau van Voorburg, en toch was er geen stoel onbezet.

Wat misschien nog wel vreemder aanvoelde, was dat niet Commissaris de Bruin, maar Speciaal Rechercheur Chau voor de groep stond. Inspecteur Susan Sassen zat achter de laptop, op Chau's gebruikelijke plaats. Hoofdinspecteur Jack Dullens stond naast Chau, die de briefing begon.

“Beste mensen, wij hebben deze briefing georganiseerd om iedereen op de hoogte te brengen van wat tijdelijke wijzigingen. Ook wilden wij iedereen sterkte wensen voor wat de rest van de dag zal brengen. Het is verschrikkelijk, om de begrafenis van een zo geliefde collega mee te moeten maken. Het is ook voor ons nog steeds niet echt te bevatten, en om eerlijk te zijn, valt het ook mij erg moeilijk om de juiste woorden te vinden. Jullie zullen nu misschien onze hoofdcommissaris missen, maar die heeft het uiteraard druk met het regelen van alle zaken rond de begrafenis. De hoofdcommissaris heeft dit persoonlijk op zich genomen, uit respect voor onze zo tragisch om het leven gekomen collega. Wel zien jullie hier aanwezig, Sophie, en mijn moeder, waarvan Sophie straks nog even het woord tot jullie zal richten. Het is voor ons allemaal hier aanwezig een verschrikkelijk emotionele dag, en voor één van ons zelfs, is het te emotioneel gebleken. Sam Bos, onze dappere metgezel, heeft het allemaal niet kunnen verkroppen, en is mentaal ingestort. Gelukkig kan ik jullie al wel melden dat het iets beter met hem gaat, en hij wordt gesteund door een groepje meelevende dorpsbewoners, die wij allemaal kennen.

Pieter, Nathan, en Barry zijn niet van zijn zijde geweken, sinds hij afgelopen maandag in het ziekenhuis werd opgenomen. Zij hebben zich ten doel gesteld Sam vandaag bij de begrafenis aanwezig te laten zijn.

Het was ook voor Jack hier, nog te moeilijk, en te emotioneel om deze bijeenkomst te leiden, vandaar dat ik nu hier voor jullie sta.

Straks, om half elf, lopen we met zijn allen hiervandaan, naar de begraafplaats. Als we bij de ingang van de begraafplaats zijn aangekomen, wachten we daar op de burgemeester en de hoofdcommissaris, die daarna voor ons uit, de begrafenisstoet naar het graf zullen leiden. Hoe het daarna allemaal zal lopen, zal Sophie jullie nu vertellen. Zij heeft, samen met mijn moeder en de hoofdcommissaris de meeste voorbereidingen gedaan. Mijn vader en moeder, hebben ook de uitnodigingen verzorgd, daarbij geholpen door dokter de Graaf, en notaris Daamen.” Sophie wisselde van plaats met Chau, en had toen nog even een minuutje nodig, voordat ze de groep kon toespreken. Ook bij haar laadden de emoties weer op, en moest ze nog even de tijd nemen om er weer klaar voor te zijn.

“Beste mensen. Ook voor mij is het moeilijk, om op dit moment het woord te nemen, maar het gaat hier nu niet om mij, en ook niet om jullie. Wij hebben vandaag nog één keer de kans om ons respect te tonen, voor iemand die ons allemaal zeer na aan het hart lag. Daarbij mogen we ook gerust ons verdriet tonen, en daarmee ook tonen hoe belangrijk de man die wij straks gaan eren voor iedereen van ons was. We weten allemaal hoe hij was; eerlijk, loyaal, altijd vol werklust, en voor iedereen klaarstaand. Zijn werk was zijn passie, en wat dat betreft was niets of niemand hem te veel. Straks, om elf uur, staan wij allemaal rond zijn graf, en zullen er vast mooie woorden volgen. Daarna komen we natuurlijk bij elkaar in wat ook zijn stamkroeg was; De Drie Kronen. Wij zullen hem daar op passende wijze herdenken, maar ik weet één ding heel zeker.

Fred zal voor altijd bij ons blijven, alleen op een andere manier, die iedereen voor zichzelf zal en zal kunnen bepalen.

Fred had geen familie meer, waarvan wij weten, en dus zullen wij die plaats vandaag innemen, zoals hij dit jarenlang voor ons is geweest.

Nu moet ik even de nuchtere maar praktische organisatorische bijzonderheden vermelden, van hoe het voor vandaag allemaal is gepland.

Over een kleine tien minuten lopen wij dus allemaal, gezamenlijk naar de begraafplaats, waar wij zullen worden opgewacht door de burgemeester, en jullie hoofdcommissaris, en nog een aantal officieren van het hoofdbureau in Den Haag. Ook is de hoofdofficier van justitie, Berend Blok aanwezig, welke ook één van de sprekers zal zijn. Wij zullen achter, en om hen heen plaatsnemen, en verder zullen rond het graf onze agenten, agenten uit Den Haag, en de bewoners van ons dorp staan.

De burgemeester van ons dorp zal de eerste spreker zijn. Daarna volgen de hoofdofficier, en de hoofdcommissaris. Tijdens de bijeenkomst in De Drie Kronen zullen er ook nog wat sprekers zijn, maar dat laat ik nu maar even voor wat het is. Het is tijd om te gaan. Ik wens jullie allemaal veel sterkte, en dank jullie voor jullie aandacht en aanwezigheid.

Laten we Fred nu die laatste eer gaan geven, als één grote familie; zijn familie.”

Er klonk een bescheiden applaus, en toen begaf iedereen zich ordelijk en eervol naar de uitgang van het bureau.

Op de begraafplaats aangekomen, was er al direct een verrassing, want Sam en zijn drie maten van de kroeg, stonden bij de burgemeester en de hoofdcommissaris.

Die verrassing sloeg echter snel om in verbazing, en verwarring, want het leek er zelfs op dat Sam en zijn drie kompanen een hevige discussie aan het voeren waren, met de twee hoogste politiefunctionarissen. Jack hield iedereen direct op een afstand.

“Blijven jullie hier allemaal even wachten, dan nemen Chau en ik even polshoogte van wat daar aan de hand is.” Chau stond al naast Jack, en ze liepen beide naar het groepje wat het heel duidelijk niet met elkaar eens scheen te zijn. Er waren inmiddels zelfs een aantal agenten druk doende de gemoederen te sussen. Jack liep op Sam af, en Chau probeerde de aandacht van de hoofdcommissaris te krijgen. Het was een akelig en uiterst vreemd schouwspel, bij de ingang naar de begraafplaats. Iedereen leek zich met iedereen te bemoeien, en ook de aanwezige dorpsbewoners lieten hun verontwaardiging over het geschil merken.

Inmiddels waren alle kempfanen uit elkaar gehaald, en kon Chau zich de aandacht van de hoofdcommissaris bemachtigen.

“Hoofdcommissaris? Wat is hier in hemelsnaam aan de hand?” Toen werd iedereen weer plotseling verrast door het geluid van een naderende ambulance, die met loeiende sirene tot aan de ingang reed, en met piepende remmen tot stilstand kwam. Nu ging alle aandacht uit naar de ambulance, want er leek zo op het eerste gezicht geen passagier voor de ambulance klaar te liggen. Het was ook ineens heel stil geworden, en toen kwam daar de volgende verrassing. De ambulancebroeders zetten een rolstoel voor de achterdeur van de ambulance, lieten er toen iemand uit, en hielpen die persoon in een rolstoel. Toen ze de rolstoel omdraaiden en richting het hek duwden, kon iedereen eindelijk zien wie er in de rolstoel zat. Dat werd nog eens duidelijker, doordat Sophie erop af stormde.

“Sam de Bruin, wat doe jij nu hier? Jij hoort in het ziekenhuis te liggen. Liefje, dit kan toch niet? Wat is hier in godsnaam allemaal aan de hand?”

Toen bleek ook dat de burgemeester en de hoofdcommissaris niet hadden geweten van deze ontwikkeling. De hoofdcommissaris rende al, met Chau nu achter zich aan, tot voor Commissaris de Bruin.

“De Bruin, wat is dit nu? Jij hoort in het ziekenhuis te liggen, en wat doe jij nu hier, of moet ik misschien vragen hoe jij nu alweer weet wat hier speelt?” De Bruin nam de hand van Sophie, maar reageerde direct op de woorden van zijn baas.

“Daar is nu even geen tijd voor, Hoofdcommissaris. Kijk eens om u heen, wat een beschamende chaos hier nu heerst.” Toen richtte hij zich eerst weer tot Sophie, en keek ook even in de richting van Chau en Jack, terwijl de hoofdcommissaris hem verbluft en apathisch aankeek.

“Sophie, schatje, geen zorgen, met mij gaat het goed. Wil jij, alsjeblieft, samen met Jack, Susan, en een paar van onze agenten, ervoor zorgen dat alle hier aanwezige bewoners van ons dorp, en andere genodigden, naar De Drie Kronen worden geleid? Vertel hen dat alles zal worden uitgelegd, maar dat wij hier eerst het een en ander moeten regelen. Chau, jij blijft bij mij, maar vraag eerst aan je moeder of zij Sam even onder haar hoede wil nemen, en ook meenemen naar de kroeg.” Toen richtte hij zich weer tot de hoofdcommissaris.

“Ik heb er op weg hier naartoe al voor gezorgd dat wij nu ook naar De Drie Kronen kunnen, en via de achteringang naar de grote achterkamer kunnen, waar alles al in gereedheid wordt gebracht voor een briefing. Neemt u alstublieft de burgemeester mee, verder wordt iedereen die bij de briefing wordt verwacht al ingelicht. Dokter de Graaf regelt, terwijl wij hier nu spreken, het transport van Fred, terug naar het mortuarium.

Harry is al met een paar van zijn mensen op weg naar het huis van Fred, alwaar zij onderzoek zullen doen. Fred's auto wordt ook al naar de technische ruimte gebracht. Ik zie dat het hier gelukkig wat rustiger wordt, nu, en dat de mensen goed reageren op de instructies die ze nu van onze mensen krijgen. Laten wij hier even wachten, tot iedereen die niet bij de briefing wordt verwacht is vertrokken, en dan dus zelf richting de kroeg gaan, maar via de achteringang naar binnen zullen gaan.

2.

H*et was flink rumoerig, toen De Bruin een positie innam voor alle aanwezigen. Jack zorgde ervoor dat het rustiger werd, zodat De Bruin het woord kon voeren.*

Beste mensen. Dit is niet bepaald hoe ik mij ons weerzien had voorgesteld. Wat een ellende, weer. Wij zijn nu onder ons, dus lijkt het mij het beste nu even te proberen alle emoties van ons af te schudden, en direct ter zake te komen. We moet zo snel mogelijk naar de publieke ruimte, om daar iedereen een redelijke verklaring te geven van wat er nu weer allemaal aan de hand is. We moeten hen ook gerust proberen te stellen voor wat betreft Kerstmis. Er zullen nu veel bewoners zijn, vooral die met kinderen, die weer zorgen zullen hebben, nu over de Kerstviering. Natuurlijk weten wij dat dit nu heel anders is dan een paar weken geleden, met de moord op die Sinterklaas, uh, hulpsinterklaas. Veel mensen zullen daar echter niet op die manier bij stilstaan, bovendien hebben we nog ruim een week voordat we dat punt weer zullen bereiken. Allereerst zal ik jullie snel uitleggen hoe het komt, dat ik blijkbaar eerder wist wat er speelde, dan de meesten van jullie. Hiervoor moet ik eerst onze burgemeester bedanken, en tegelijkertijd complimenteren. Hij heeft iedere dag contact met mij opgenomen, terwijl ik in het ziekenhuis lag te herstellen, na ons vorige avontuur. Vanmorgen vertelde hij mij over een vreemd berichtje dat hij op zijn telefoon had gekregen. Ik zal jullie straks de inhoud van dit berichtje geven, maar eerst dit, om geen tijd te verliezen.

Ik heb, na het berichtje gelezen te hebben de burgemeester direct verzocht de begrafenis op te schorten, ook dit weer om onnodig tijdverlies en oplopende emoties te voorkomen.

Inmiddels is de begraafplaats zeker gesteld, en van bewaking voorzien, alhoewel ik daar weinig problemen meer voorzie.

De hoofdcommissaris heeft inmiddels ook de volle informatie van de burgemeester gekregen, en dus zal ik nu eerst het berichtje voorlezen, en daarna een paar van jullie direct op pad sturen. Hier komt de tekst van het berichtje, wat de burgemeester dus vanmorgen heeft ontvangen, net voordat hij naar de begraafplaats zou vertrekken.

‘Mij is ter ore gekomen dat de politiebrigadier die deze morgen zal worden begraven op de algemene begraafplaats van Voorburg, niet aan een natuurlijke dood is gestorven. Ik heb ook gehoord dat er nog twee moorden voorbereid worden. Ik weet verder niets, en heb er ook niets mee te maken. Ik wil hier ook niet bij betrokken worden, en dus stuur ik dit bericht anoniem.’

Dit was het bericht. We moeten nu snel schakelen, want we weten dus absoluut niet hoeveel tijd we hebben om die twee andere, mogelijke moorden te voorkomen. Harry, jij zoekt direct uit of je deze sms kunt peilen. Geef ons ook direct bericht wanneer je iets hoort van jouw mensen, omtrent de huiszoeking in de woning van Fred. Dokter de Graaf voert een autopsie uit op het lichaam van Fred.

Susan, jij, Peter en Jim, zullen ook over Fred, net als dat gaat bij andere slachtoffers van een misdrijf, alle informatie zien te krijgen die je maar kunt vinden. Familierelaties, vrienden, bankgegevens, de hele rataplan. Zoek ook uit of hij misschien hobby's had, waarvan wij niet weten. Ik weet dat hij soms vrijwilligerswerk deed voor een stichting die zich inzet voor ouderen, die onder de armoedegrens leven. Zoek ook alles uit over deze stichting, en probeer uit te vinden wat Fred de laatste maanden voor hen heeft gedaan.

Dit is eigenlijk alles wat we op dit moment hebben, en nu moeten we dus een redelijk verhaal voor de mensen hier in de publieke ruimte klaarstomen.

Dit wil ik eigenlijk aan u beiden, Burgemeester en Hoofdcommissaris, vragen, omdat u, Burgemeester, natuurlijk ook de persoon bent waarvan de mensen hier een verklaring verwachten. Chau, Jack, en ik gaan nu naar de woning van Fred, om ook zelf daar een kijkje te nemen. Alle anderen gaan, wanneer je niet voor vandaag ingeroosterd bent, naar de publieke ruimte, en de anderen, die wel gewoon ingeroosterd zijn, aan het normale werk.” De sfeer was nog steeds bedompt, en dus verliet iedereen rustig en stil de kamer.

Bij de woning van Fred aangekomen, sloot Harry zich bij hen aan, en stapten ze gevierend het huis in. Daar stonden ook twee agenten bij de deur, die De Bruin direct op buurtonderzoek afstuurde.

Eén van Harry’s mensen kwam direct op hen af.

“Mensen, alsjeblieft, blijf nog even buiten, behalve jij natuurlijk, Harry. Er is hier duidelijk sprake van een recente inbraak, mogelijk pas de vorige nacht. De agenten die je net op buurtonderzoek hebt afgestuurd weten hier dus al van. Wij hebben nog een half uurtje nodig om hier alles zeker te stellen, dus willen wij dit graag ongestoord afmaken.” De Bruin nam Jack en Chau direct weer mee terug naar buiten.

“Ok, dit gaat allemaal niet zoals wij dit bij vorige onderzoeken ondervinden. Ik weet eigenlijk niet wat wij nu anders kunnen doen dan gewoon maar dat half uurtje te wachten.” Natuurlijk had Chau een ander idee.

“Baas, ik denk dat jij en Jack het hier samen wel afkunnen. Vind je het goed als ik Sam ga opzoeken? Sam weet meer over Fred dan wie ook. Misschien kan ik van hem nog wat interessante informatie krijgen, als hij er tenminste toe in staat is. Dat gezegd hebbende; kunt u dit allemaal wel aan? Ik heb ook al gemerkt dat u de rolstoel bij het café hebt achtergelaten. Maakt u het nu niet een beetje te dol, baas?” Jack deed hier even, op zijn manier, een schepje bovenop.

“Ja, De Bruin, een paar dagen geleden lag je nog voor apegapen op de intensive care. Ik wil niet dat we je daar weer op moeten zoeken. Ga nu eerst maar eens daar op dat muurtje zitten, dan haal ik daar verderop in de straat een kopje koffie en een broodje voor je. En zodra iedereen, en dit onderzoek helemaal op weg is, ga jij lekker terug naar je bedje, waar dit dan ook mag zijn; thuis of in het ziekenhuis. Je wilt vast niet dat ik je vrouwtje ga bellen voor hulp, nietwaar?” De Bruin wimpelde zijn twee ongeruste collega’s af met een ferm armgebaar.

“Kom nu, mensen. Ik weet dat jullie het goed bedoelen, maar ik denk toch echt dat ik zelf wel uit kan maken of ik dit aankan. Ik zal heus mijn rust wel pakken, dat beloof ik, maar nu moeten we dit onderzoek eerst goed op gang brengen. Chau, ga jij inderdaad maar eens kijken hoe het met Sam is. Sophie heeft hem meegenomen naar ons huis, en je moeder is ook daar. Wel heb ik nog één verzoek. Zou je ervoor kunnen zorgen dat Meow hier wordt gebracht? Ik heb een plannetje met ons geheime wapen. Nadat je met Sam hebt gesproken bel je Jack even, om te horen waar wij zijn, zodat jij je dan ook weer bij ons aan kan sluiten. Jack, kan Chau jouw auto pakken? Wij regelen dan straks wel ander vervoer.” Jack gaf zijn sleutels aan Chau, waarna deze vertrok.

Een klein half uurtje later konden De Bruin en Jack dan eindelijk het huis betreden, maar luisterden ze eerst wat Harry hen te vertellen had.

“Nu, het is voor ons wel zeker dat de inbraak die hier heeft plaatsgevonden, zich vorige nacht heeft afgespeeld. Het ziet er naar uit dat Fred’s volledige administratie is meegenomen, inclusief zijn laptop. Fred had nog een vaste telefoonlijn en had zelfs nog zo’n ouderwets antwoordapparaat, met een cassettebandje, ongelooflijk. Maar dat bandje is dus ook weg. Het enige wat we dus kunnen doen, wat dat betreft, is de telefoongegevens bij de provider aan te vragen.

Nu is Fred dus niet in zijn huis overleden, afgelopen maandag, dus wat betreft zijn dood hebben we hier weinig te zoeken, of te verwachten.

De rest van ons onderzoek zal zich voorlopig voornamelijk op het lab en in de technische ruimte afspelen. We hebben flink wat vingerafdrukken, maar dit zegt natuurlijk nog niets. Fred was ook niet iemand die iedere dag zijn huisje aan het poetsen was. We hebben wel een damessjaaltje gevonden, en dat zal misschien nog wel interessant kunnen gaan worden. Dat sjaaltje zullen we aan een grondig onderzoek onderwerpen. Meer heb ik op dit moment niet voor jullie. Wij sluiten hier af en gaan terug naar het bureau.” De Bruin had nog één opmerking.

“Ok, Harry, dank je wel. Het is nu bijna half één. Wij zullen om twee uur weer een briefing houden, waar ik jou graag bij wil hebben. We zien je dan.” Harry vertrok, en De Bruin en Jack liepen naar binnen, samen met Meow, die ook net was afgezet door een wagentje van het bureau. De Bruin vertelde Jack direct wat zijn plan met Meow was.

“Na Harry aangehoord te hebben denk ik dat er voor ons hier weinig te doen valt. Daarom wil ik alleen Meow hier in het huis, overal aan laten ruiken. Straks, terug op het bureau, moet Chau met hem naar Harry gaan, om Meow even flink aan dat sjaaltje te laten snuffelen.

Drie kwartier later waren De Bruin en Jack alweer terug op het bureau, en liepen ze rechtdoor naar de kantine. Susan en haar mannen zaten daar al aan de lunch, en nadat De Bruin en Jack zelf ook iets te eten van de balie hadden gehaald, sloten ze bij hun collega's aan. De eerste vraag die De Bruin stelde was of Susan al iets van de hoofdcommissaris had gehoord. Ze antwoordde direct.

“Jullie hebben hem net gemist. Hij was hier zoeven, maar eigenlijk ook weer niet. De man is kennelijk flink van de leg.

Hij kon er nog net uitkrijgen dat het in het dorp en in het café weer rustig was, en liep toen gewoon de kantine weer uit. Als je hem wilt zoeken, dan denk ik zomaar dat de beste gok waar hem te vinden, het café zal zijn. Maar nu ik toch aan het woord ben, wij hebben al wat zaken te melden.

De stichting waar Fred weleens hielp, stichting Toekomst voor Ouderen, houdt kantoor, hier in het nieuwe gedeelte van Voorburg, in het bedrijfsverzamelgebouw. Ik heb daar gesproken met de voorzitter van de stichting, die vol lof sprak over Fred. Zij vertelde mij dat Fred één van de meest ijverige vrijwilligers van de stichting was, en daarbij noemde zij ook onze Sam, die blijkbaar ook tot dat vrijwilligerswerk was gebracht, door Fred. Maar ze noemde nog een bekende van ons, vanwege zijn gulle giften aan de stichting. Ja, ja, onze eigen hoofdcommissaris. Daar zullen Fred, of zeker Sam wel achter gezeten hebben.

Maar meer bijzondere zaken kon de dame ons eigenlijk niet vertellen. Haar naam is trouwens Betty Harmsen, en zij is de oprichtster van de stichting, zo'n twee jaar geleden. Zij woont ook sinds die datum pas in Voorburg. Niemand van ons kende haar."

De Bruin reageerde weer direct.

"Ok, Susan, jij zorgt direct voor beveiliging voor Sam, en voor de hoofdcommissaris. Doe het maar in de vorm van een onopvallende observatie, om te voorkomen dat de heren gaan klagen." Iedereen aan tafel keek verwonderd op bij deze woorden, en dus gaf De Bruin uitleg.

"Ja, mensen, dit is puur uit voorzorg. We weten nog vrijwel niets in deze zaak, behalve dan de tekst van dat berichtje aan de burgemeester, waar de afzender het over nog twee geplande moorden had. Susan heeft nu zojuist drie namen genoemd, die allemaal in verband met die stichting werden gebracht, en waarvan er dus inmiddels één onder verdachte omstandigheden schijnt te zijn overleden. Verder hoeft ik toch niet te gaan met mijn uitleg, wel?"

Toen kwam ook Chau de kantine binnenlopen, en nam zij ook aan tafel plaats, na eerst hartelijk te zijn begroet door een opspringende Meow. De Bruin vertelde Chau snel wat er zojuist was besproken, en vertelde toen iedereen van het bezoek aan het huis van Fred, en de bevindingen aldaar. Chau reageerde nu.

“Ik zal direct met Meow naar Harry gaan, maar ik heb even één vraagje, na wat ik hier van jullie heb gehoord. Heeft iemand deze Betty Harmsen vanmorgen op de begraafplaats gezien? Ik heb daar in ieder geval geen vreemde gezien, maar je zou toch verwachten dat zij daar wel, uit grond van haar positie bij die stichting geacht zou moeten worden aanwezig te zijn. Niemand kon dit bevestigen, en toen stond Chau op, en gaf Meow een teken haar te volgen.

3.

*O*m twee uur die middag zat de briefingruimte tjokvol. Het voltallige rechercheteam en hun agenten waren aanwezig.

Ook de burgemeester, de hoofdcommissaris, Harry, en Meow zaten klaar. Wie er ook op de eerste rij zat, was Commissaris de Bruin, die het stokje om de briefing te leiden aan Chau had overgedragen. Deze vond het wel noodzakelijk om even aan iedereen uit te leggen hoe dit zo besloten was.

“Uh, ik sta hier nu voor jullie, omdat we samen met onze baas besloten hebben dat hij het rustig aan zou doen. Susan en Jack vonden dat ik, nu ik vakantie heb van de academie, dit maar als een soort opleiding moest zien, en zo is dus de verklaring waarom ik hier nu het woord zal voeren, want meer is het niet. Dan begin ik nu eerst met jullie even snel op de hoogte te brengen van de toestand van Sam, die echt een verschrikkelijke klap heeft moeten verduren door het verlies van zijn vriend en ons aller gewaardeerde collega Fred. En dan daarna nog de vreselijke ontwikkelingen bij de begraafplaats. Sam wordt op dit moment goed verzorgd door mijn moeder en door Sophie, en ook mijn vader houdt hem regelmatig gezelschap. Ik denk dat wij Sam snel weer in ons midden zullen hebben, want ook hij is vastbesloten zijn duitje in het zakje te doen, om de dader van de moord op Fred achter de tralies te krijgen. Want dat is inmiddels zeker. Fred is vermoord.

Het is inmiddels vast komen te staan dat Fred is overleden aan vergiftiging, en dus niet is overleden aan wat eerst was vastgesteld een hartaanval geweest te zijn.